CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

BAZINELE ACOPERITE

— O analiză recentă (ca și vreo zece mai vechi) a cauzelor ce provoacă stagnarea uluitoare a natației noastre, natura trist de lentă a progreselor în materie de performanță, decalajul jenant dintre recordurile naționale și timpurile stabilite la Olimpiada din Mexic a atras atenția încăodată[1]) asupra faptului că stăm foarte, dar foarte rău cu echipamentul tehnic necesar, adică în cazul de față amenajarea bazinelor acoperite.

— Așa este, încuviință dl. G. Iată un domeniu în care sîntem total descoperiți. Apoi, destul de sceptic :

— Mă întreb dacă va intra cineva la apă din pricina asta.

A APLICA ÎN MOD CREATOR EXPERIENȚA STRAINĂ

— Gazetarii italieni sînt nu numai solidari cînd e vorba de cauza generală, a breslei, dar și răzbunători la modul rafinat și (nu întîmplător) machiavelic: pentru că, acum vreo două săptămini, mult vorbitul Corso a bătut din motive clasice și universal valabile un cronicar de fotbal (i-o fi pus, după meci, nota 7 doar ?), ziariștii au organizat o tăcere foarte zgomotoasă, hotărînd să nu mai pomenească numele vedetei vreme de, mi se pare, trei luni de zile cu nici un pret și cu nici un chip, în nici un reportaj, în nici un articol, în nici un careu de cuvinte încrucișate. Dl. G. intervine :

— Faptul a fost comentat, răsucit și interpretat cu multe reverberații pe culoarele Federației noastre de fotbal. Întîlnindu-mă alaltăieri cu unul din antrenorii echipei reprezentative, acesta m-a luat deoparte și mi-a șoptit în ochi :

— Eu aș da oricît ca să nu mai scrie despre mine în gazete. Și suflecîndu-și mînecile, urmă : „ce părere aveți ?"

SIMPTOMELE ANORMALULUI

Ultima oară cînd l-am vizitat pe dl. G. prietenul meu era foarte intrigat, ca și cum s-ar fi aflat în cercetarea chinuitoare a unei enigme.

— Vino cu mine pînă dincolo.

L-am însoțit în odaia vecină, unde pe peretele din fața patului, funcționa un calendar cu filele răsucite.

— „3 decembrie, ...4 decembrie, 6 decembrie, porni gazda să răsfoiască... 12... 14... 17... Nu știu ce se întîmplă la Federație. Vezi ? Au trecut două săptămini de la adoptarea ultimelor măsuri energice pentru o cotitură serioasă în viața fotbalului românesc și „biroul" n-a mai comunicat nici o cotitură nouă.

p. conf. Al. MIRODAN

[1]) Și încăodată... și încăodată... și încăodată.

„GLOBUL DE AUR"

● CEA MAI GREA COMPETIȚIE DIN ISTORIA ÎNTRECERILOR AMBARCAȚIUNILOR CU PÎNZE ● OCOLUL LUMII SOLITAR, TRECÎND PRIN TREI OCEANE ! ● DRAMATICA SALVARE A UNUI CONCURENT CARE A TREBUIT SĂ FIE OPERAT DE ULCER ● PRIMUL YACHT COMPUTERIZAT

Începută în iunie, marea competiție a navigatorilor solitari, **„Globul de aur"**, s-a aflat în plină și dramatică desfășurare. În timp ce unul din concurenți anunță victorios că a bătut recordul distanței parcurse de unul singur, un alt participant este transportat de la bordul navei direct pe masa de operație a unui spital... Itinerarul pe care-l parcurg cei rămași în cursă — un mănunchi de oameni temerari — este urmărit cu cel mai viu interes de întreaga Anglie.

★

Organizat de săptămînalul londonez **„Sunday Times"**, concursul **„Globul de aur"** are un regulament extrem de simplu. Fiecare participant a trebuit să plece dintr-un port englez, la alegere, într-o zi fixată de el singur între 1 iunie—31 octombrie 1968 și să treacă prin dreptul a trei capuri — Buna Speranță în sudul Africii, Leeuwin în sudul Australiei și Horn în sudul Americilor — urmînd să revină în portul din care a luat startul. Concurenții sînt obligați deci să traverseze solitar trei oceane și în tot timpul cursei, despre care se apreciază că va dura mai mult de un an de zile, nu au voie să primească vreun ajutor extern în alimente, apă dulce sau echipament. Cunoscutul navigator englez sir **Francis Chichester**, care este președintele juriului de onoare al întrecerii, a calificat-o drept **„un Everest al navigației cu pînze"**. Ziarul francez **„Figaro"** a fost la fel de categoric : o întrecere „incredibil" de grea...

În ceea ce privește premiile, fiecare concurent care va încheia concursul va primi 5 000 lire sterline. Iar cel ce parcurge distanța în timpul cel mai scurt va fi declarat cîștigătorul competiției și va primi **„Globul de aur"**.

Organizarea acestei dificile întreceri a stîrnit un viu interes în rîndurile specialiștilor în navigația cu pînze. Marile greutăți ale traseului — nu numai durata călătoriei pe mare, dar și perspectiva furtunilor teribile din regiunea Capului Horn și din alte zone — au limitat foarte mult numărul înscrierilor. Ca și, de altfel, cheltuielile considerabile pe care le implică participarea la o asemenea întrecere de durată (concediu neplătit de la locul de muncă, cumpărarea sau închirierea ambarcațiunii, amenajarea și aprovizionarea ei). Iată, de ce, majoritatea navigatorilor au primit subvenții de la diferite instituții, unii dintre ei transformîndu-se, ad hoc, în... corespondenți de presă.

În cele din urmă, au luat startul la diferite intervale, nouă sportivi — șase din Anglia, doi din Franța și unul din Italia. Periodic, cu ajutorul aparatelor de radio-emisie aflate la bord, ei au transmis organizatorilor și unor redacții de ziare amănunte cu privire la călătoria lor, atît datele tehnice privind navigația, cît și informații cu privire la viața de fiecare zi. Uneori, concurenții se aflau în situația de a nu putea transmite nici o veste săptămini în șir, și numai printr-o întîmplare — dacă îi repera vreun avion sau vapor — se mai afla atunci ceva despre ei.

După cum era de așteptat, cel mai redutabil adversar al navigatorilor solitari s-a dovedit a fi vremea rea. Fără excepție, ei au avut de înfruntat furtuni extrem de puternice, care au provocat stricăciuni ambarcațiunilor, stricăciuni pe care au trebuit să le repare singuri, fără nici un ajutor din afară. **Robin Knox-Johnson** a transmis, la un moment dat, că ketchul său **„Suhaili"** s-a aflat la un pas de a fi dat peste cap în timpul unei furtuni de mare violență. Furtunile, de altfel, au determinat și abandonurile din concurs. Englezul **Chay Blyth**, în vîrstă de 27 de ani, a fost nevoit să acosteze într-un port sud-african pentru a repara unele defecțiuni ale yachtului său (abandonul său a fost o surpriză, întrucît Blyth concurase cu succes la cursa „Transatlantic 1966" ; el se aprovizionase la bord și cu o cantitate record de... miere !).

Prin peripeții dramatice a trecut concurentul italian **Alex Carozzo**. Simțind dureri puternice în regiunea stomacului, Carozzo a cerut prin radio o consultație, care i-a fost dată de un medic aflat la o depărtare de 1 400 mile. Diagnosticul : ulcer.

— Va trebui să abandonați — l-a sfătuit doctorul.

— Nu, voi merge mai departe, a hotărît italianul.

— Există pericolul unei hemoragii...

— Nu-i nimic, continui întrecerea.

Din păcate, Carozzo nu a mai putut înainta mult timp. În regiunea furtunosului golf Biscay, în timp ce valuri uriașe îi purtau ambarcațiunea ca pe o coajă de nucă, iar gerul puternic formase poighițe de gheață pe pereții vasului, l-a apucat o criză teribilă, obligîndu-l să lanseze un S.O.S. Aviația portugheză a pornit o largă acțiune de recunoaștere pentru a-l găsi, în cele din urmă, la 15 mile de Oporto, de unde a fost remorcat și transportat direct într-un spital, pentru o intervenție chirurgicală urgentă... După aproape două luni de zile de navigație solitară, Carozzo a încheiat în mod dureros competiția...

În condiții dramatice a terminat concursul și francezul **Loik Fourgeron**, în vîrstă de 42 de ani. Din 20 septembrie nu a mai transmis nici un mesaj (se știa totuși despre el că se alimentează în mod special pe bază de orez, consumă zilnic un kilogram de vin și fumează cîte trei pachete de țigări în 24 de ore). În prima săptămînă a lui decembrie, după 99 de zile petrecute pe mare, a revenit din nou pe calea undelor, anunțînd că este silit să abandoneze ! **„Împreună cu «căpitanul Browne»** (numele ambarcațiunii sale — n.r.) **am fost siliți să renunțăm la «Globul de aur»...".** Ce se întîmplase ? În apropiere de insula Tristan de Cunha, la 30 octombrie, francezul fusese prins de un uragan. Timp de două zile și două nopți Fourgeron a luptat pe viață și pe moarte cu stihiile dezlănțuite. Un val gigantic l-a izbit puternic și i-a rănit fața. După două zile, a izbucnit o nouă furtună. Cînd, pe la mijlocul lui noiembrie, oceanul s-a mai potolit, „căpitanul Browne" era într-o stare deplorabilă așa că nu mai putea continua cursa. Cu mare greutate, Fourgeron a reușit să ajungă în insula Sfînta Elena...

În momentul de față, cel mai avansat concurent este **Knox-Johnson**, care parcurge periculoasa rută dintre Noua Zeelandă și Capul Horn. Dar nu trebuie uitat că Knox-Johnson a plecat primul în cursă, la 14 iunie. După cum au confirmat organizatorii, englezul a doborît recordul de navigație solitară de 15.517 mile, deținut de sir Francis Chichester după cursa Sidney-Plymouth, parcurgînd pînă acum peste 16.000 mile. Pe locul doi — o clasificare, evident, relativă — se află în prezent francezul **Bernard Moitessier** (43 de ani), care traversează Marea Tasmaniei. Lt. Comandor **Nigel Tetley**, care este subvenționat de o societate de discuri din Anglia, a trecut de Capul Bunei Speranțe și navighează în Oceanul Indian. Experții subliniază faptul că ambarcațiunea lui Tetley este extrem de greu de condus de către un singur om, mai ales în zone de navigație dificilă, ceea ce conferă participării lui și utilul unei experiențe pasionante și nu lipsite de importanță pentru tehnica navigației.

În lupta pentru „Globul de aur" se mai află și **Donald Crowhurst** (36 de ani), a cărui participare reprezintă de asemenea o experiență interesantă, întrucît el este singurul care concurează pe un yacht condus cu ajutorul unei mașini electronice, capabilă să avertizeze asupra condițiilor meteorologice grele și să pună în funcțiune o serie de aparate automate de navigație.

Knox-Johnson, Moitessier, Tetley și Crowhurst. Care din acești îndrăzneți navigatori solitari va reuși, pînă la sfîrșit, să înfrunte cu succes marile dificultăți ale acestui „Everest al mărilor" și să cucerească mult doritul „Glob de aur" ?

U. VĂLUREANU

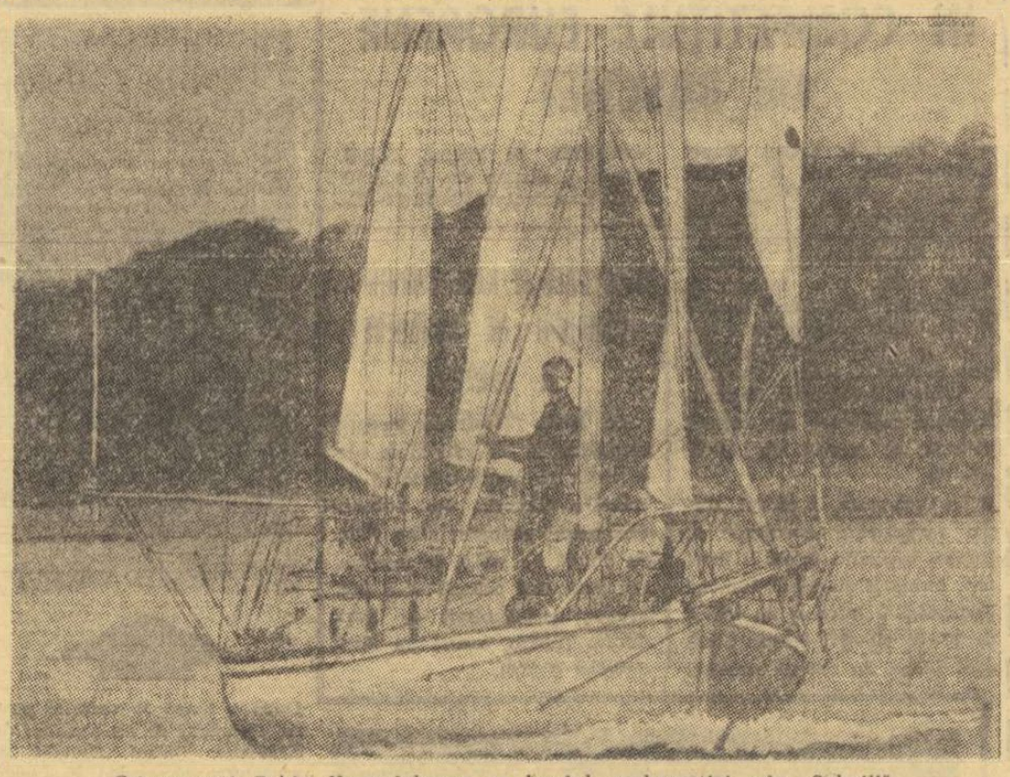

Concurentul Robin Knox-Johnson pe bordul ambarcației sale „Suhaili"

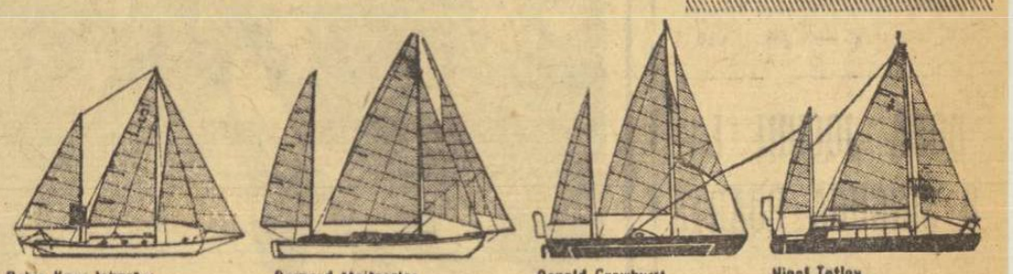

Robin Knox-Johnston Suhaili — Bernard Moitessier Joshua — Donald Crowhurst Teignmouth Electron — Nigel Tetley Victress

Patru siluete de ambarcații care înfruntă oceanele lumii (pe rîndul de sus este menționat numele concurenților, iar dedesubt numele ambarcațiilor)

CELE DOUĂ VOCAȚII ALE MICUȚEI GABI

O sută de voci cristaline urcă spre înalt. Armonii ce încîntă auzul cheamă din străfund de amintiri gîndul curat al colindelor. Sînt cîntări măiestre, legînd țesătura notelor puse cîndva pe portativ de geniul unui **Verdi, Schubert, Donizetti, Mozart, Beethoven.** O idee originală a fost aceasta, de a înscrie în programul unui cor de copii tot atîția compozitori, ale căror nume pot fi citite pe tăblițele străzilor din cartierul Floreasca. Corul — cu sonorități uimitoare — aparține claselor I—IV ale Școlii generale nr. 10, iar conducătoarea micilor cîntăreți, autoarea inițiativei și care împarte de pe acum un succes ce se poate ușor întrevedea, este talentata profesoară **Ana Faur.**

Frumos, veți spune, dar ce are aceasta comun cu sportul ? Iată. Solista acestui încîntător concert, la care am fost auditori acum două seri în sala cinematografului Floreasca, este o micuță campioană în devenire. O cheamă **Gabriela Voica,** este o foarte bună patinatoare, face parte din secția de patinaj artistic a clubului Dinamo, unde priceput îndrumător îi este antrenorul **Victor Neagu.** Are doar 10 ani, dar numele ei figurează de mult pe răboiul competițiilor gheții. Cu cîteva zile în urmă, o admiram într-o frumoasă evoluție pe luciul gheții, răsplătită cu locul doi în concursul pentru „Cupa 30 Decembrie", la categoria junioare mici.

Și, fiindcă am pornit la schițarea unui mic portret, să-l completăm, spunînd că micuța **Gabi Voica,** fiica unui vrednic muncitor mecanic, se arată tot atît de silitoare școlăriță, avînd în carnetul de note numai 10 și 9.

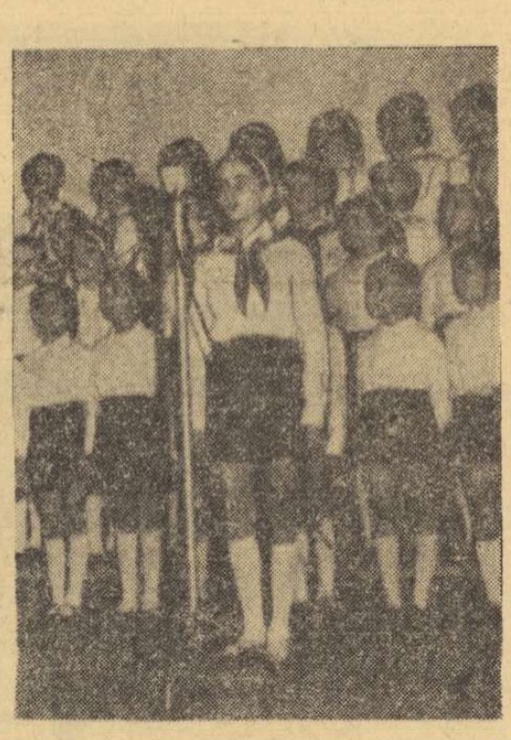

Acum, însă, cum rezolvăm dilema : muzică sau patinaj ? **Gabi** ar trebui să aleagă — zic unii. Soluțiile tranșante nu sînt însă totdeauna cele mai bune. Căci, în fond, nici nu poate fi vorba de un conflict între cele două vocații. Ele se completează de minune. Patinajul artistic este, de fapt, fuziunea ideală dintre alunecarea pe gheață și ritmul muzicii. Iar dacă avem în față o viitoare primadonă, mai valoroasă decît campioana pe care o așteptăm, aceasta ne-o va spune un singur judecător — imparțial: timpul.

Să-i așteptăm verdictul. Pînă atunci, **Gabi** să cînte, să patineze...

Vlad UDRIȘTE

CĂȚELUL-RUGBYST DIN DEALUL ȚĂCĂLIEI

Desigur, numeroase sînt detaliile din culisele unor manifestări publice care rămîn necunoscute mulțimilor. Unele dintre acestea — de o savuroasă realitate.

Bunăoară, nimeni dintre cei ce-au trăit momentele dramatice ale desfășurării a scorului în partida de rugby dintre România și Franța nu știe că ultimul vițelușor de la care Puiu Irimescu și-a luat rămas bun cînd a plecat la stadion și pe care l-a „consultat" asupra rezultatului, solicitîndu-i un pronostic, a fost PICU, cățelul lui, un pechinez autentic, cu care-și împarte în ultimii șase ani bucuria victoriilor și necazul eșecurilor.

Picu este și un inspirator de pronosticuri. Atunci cînd stăpînul său, rugbyst al Grivița Roșie, îl întreabă pe Picu : „vom cîștiga oare ?", patrupedul păstrează cîteva clipe de tăcere, — să mediteze oare ? —, după care mîrîie melancolic sau lătră voios, de fel dușmănos, însoțindu-și sonoritățile cu o joacă, în cercuri, în jurul picioarelor lui Puiu. Pronosticul lui Picu, din meciul cu Franța, s-a dovedit de aur, și încă de 18 carate.

La întrebarea : **„Ce facem cu francezii ?",** cățelul a răspuns spontan, printr-un lătrat voios, care a fost, poate, și un îmbold nemărturisit, dar cu puternic ecou lăuntric, pentru jucătorul naționalei noastre.

Dar, Picu trebuie adăugat spectatorilor din tribune, căci dacă galeria franceză l-a adus pe „cocoșul galic", tocmai din depărtările Parisului, familia Irimescu — deșiul de numeroasa — l-a adus pe Picu din Drumul Taberei. A fost prezent, și el, la meci.

Istoriografii în materie n-au consemnat, emoționați și ei de mersul partidei, dacă Picu a mîrîit sau a lătrat la răsturnarea scorului, prevestind în graiul lui, victoria finală. Dar la încheierea partidei, cînd Irimescu era purtat pe brațe de suporterii entuziaști, lătratul lui Picu s-a adăugat aplauzelor. Și Irimescu l-a deslușit, ei, și numai ei, ca atare.

Cristina URSEANU

COLECȚIONARE DE TITLURI NAȚIONALE

În istoria atletismului feminin mondial, au existat sportive care au colecționat un număr impresionant de titluri de campioane naționale la probele feminine olimpice individuale. Iată pe cele mai prodigioase :

1. Francina Blankers Koen Olanda — 58 de titluri în perioada anilor 1936—1955.

2. Stella Walsh S.U.A. — 36 de titluri în perioada anilor 1930—1951. Este una și aceeași persoană cu poloneza Wallasievicz, stabilită în S.U.A.

3. Lucienne Vellu Franța — 33 de titluri în perioada anilor 1925—1942.

4. Aycan Onel Turcia — 32 de titluri în perioada anilor 1953—1967.

5. Alexandra Ciudina U.R.S.S. — 31 de titluri în perioada anilor 1945—1956.

Pentru comparație să amintim că atleta română, care a colecționat cele mai multe titluri după criteriul de mai sus este Ioana Petrescu, cu 18 titluri în perioada 1957—1967.

N. M.

TREI SELECȚIONATE „OMOGENE"

1

RĂMUREANU
SĂTMĂREANU HĂLMĂGEANU PETEANU DELEANU
OLTEANU STRÎMBEANU
CREINICEANU UIFĂLEANU MATEIANU CODREANU

2

NICULESCU
IVĂNCESCU IONESCU LUPESCU STOENESCU
ȘTEFĂNESCU PETESCU
NĂSTURESCU ANGELESCU PERONESCU LUCESCU

3

COMAN
CIOLAN IVAN DAN ȘTEFAN
MUREȘAN DUȚAN
TUFAN ȚURCAN CUPERMAN JERCAN

Selecționer „aproape unic"
Ion GHINESCU
comuna Boteni

Un bun însoțitor în călătorie, deplasare, concediu : Asigurarea de accidente „Turist".

Asigurarea acoperă urmările diferitelor accidente ce se pot întîmpla în orice împrejurare și pagubele la bunurile din gospodăria asiguratului.

Se încheie pe durata de o lună, iar prima de asigurare este de 15 lei.

1 - 31 DECEMBRIE
Luna cadourilor

UN CADOU BINE ALES
UN PRILEJ DE BUCURIE !

MAGAZINELE COOPERAȚIEI DE CONSUM
VĂ OFERĂ POSIBILITATEA DE A ALEGE DARURILE CELE MAI POTRIVITE

COOP

VISUL MICROBISTULUI

Galileo Galilei a spus : „și totuși se învîrtește...", iar microbistul gîndește : „...în jurul mingii !"

desen de Octavian ANDRONIC